

Passion är ett ord som betyder lidande

Skuggkanten skar tvärs över hans strumpklädda fot och solen skapade en nästan plågsam hetta på mannens tår. Hans ansikte — gömt i skuggan — visade en tydlig önskan att flytta benet, men hans ålder var en utmärkt ursäkt för att inte kunna det. I mild frustration viftade mannen sin hand över köksbänken, sökande ett grepp om dess kant för att svänga rullstolen ur solens brutala fotmassage.

En kort stund senare slog mannen bilderna på sina barn, och alla tre föll till golvet. Tavlorna förblev visserligen hela, alldeles utan sprickor, men mannen visste att han varken hade vilja eller förmåga att plocka upp dem. Ändå vägrade han erkänna sitt misstag som särskilt grovt. Hans suddiga syn och den förfärliga mängden damm på tavlorna förvrängde fotona till en, enligt honom själv, sadistisk skildring av barnens verkliga karaktär. Ibland var det till och med som om hans minnen av barnen stördes av bilderna. Och då konstaterade han med bitter logik att det bara var bra att han slängt ner dem.

Trots sin påtvingade likgiltighet avbröt den gamle sin brådska att försvara sig själv. Flåsande satt han en stund i tystnad och knackade med fingret på armstödet utan att märka det. Ständigt blinkande tittade han ner. Tavlorna låg med ansiktena nedåt — bortvända från honom. Efter att ha bearbetat sin besvikelse tog han med skakande arm ett nästan friktionslöst åldringsgrepp om köksbänkens kant och vände sin rullstol in i skuggans trygghet.

Som om det vore väsentligt i hans självreflektion tog mannen med en van men skakig hand fram cigarettpaketet ur sin ficka. Med darrande fingrar började han öppna det. Medan mannens kinder långsamt började fuktas av tårar tog hans fingrar mekaniskt upp locket på det smutsiga paketet och förde en cigarett mot hans mun. Då han höll den framför läpparna fick fingrarna lust att trotsa hans vilja och den föll till golvet.

Det visade sig att cigarettpaketet var tomt, och han lyfte blicken utmattat. Den gamle såg solljuset tränga sig in genom fönstret och slå emot väggen, men lade inte märke till det. Han

drog sakta in lukten av mögel, och släppte sedan ut den alldeles tanklöst. Han stirrade mot den solbelysta väggen, men i sin enfald såg han endast sina egna misstag. Hjärtat bultade. Hans hand var kall; värmen från familjens berörelse hade länge sedan försvunnit. Han knackade på armstödet.

När hans uppmärksamhet äntligen började följa blicken insåg han att solen redan flyttat sig nog att befria hans tår om han bara hade suttit kvar. En sjudande ilska växte fram och blicken riktades mot cigaretten på golvet. Att få någon glädje nu krävde antingen en vänlig visit av barnen, eller att han plockade upp cigaretten själv. Den gamle hade gjort sig säker på att de inte skulle återvända från sina älskade arbeten på minst en vecka, och med sin tankekraft försvagad av vrede valde han då det andra alternativet.

Med brinnande muskelfibrer drog han sig upp, bara för att hamna i en märklig, halvstående ställning mot köksbänken. Efter ett försök till ett djupt andetag började han böja sig ner och sträcka ut handen mot cigaretten. I dunklet sänkte han sig långsamt närmare golvet och riktade handen mot skuggkanten, där cigaretten låg avskuren. Hans förhoppningar blev snabbt krossade då han snubblade på sin egen fot och föll till golvet.

Oförmögen att knacka på något armstöd, och med blicken riktad mot golvet, låg han avskuren vid midjan av skuggans egg. Liksom en myra är stark för sin storlek var ansträngningarna imponerande för hans ålder. Han knuffade sig upp, men föll trots all möda ner igen. Hostande låg han och försökte förgäves vända och lyfta upp sig tills han slutligen gav upp. Saliven rann längs rynkorna ner på golvet, medan tårarna igen började tränga fram ur de vanligtvis torra ögonen. Mannen låg i denna pöl, upplyst av solen, med en växande insikt om sin hopplöshet.

Ingenting annat än ens egna misstag kan skapa en sådan längtan efter kärlek. Döende på golvet var det omöjligt för honom att motstå minnenas misshandel. Klingande minnen av svar på barnens frågor med stränga "Nej, jag är upptagen." slog honom än hårdare mot golvet. Alla dagar han varit bortrest på arbete fick sina egna chanser att sparka honom där han låg. Trots hostar och jämmer slog de bara kraftigare.

Han hade förgäves stött bort sina kära i försöket att få berömmelse och ära. Pappa hade lärt sina barn att som myror gräva sig ner i arbetet, utan att inse att familjens kärlek blev endast som ett avlägset minne utanför myrstacken. Det de alla en gång brann för hade brunnit ut och kolet smutsade ner hela livet. Det fanns varken vilja eller förmåga kvar att plocka upp spillrorna av det som i sin glans dagar kallades familj.

I den gamles tankar skulle rummet förbli i dödstystnad tills barnen nöjde sig med sina arbeten och återvände till resterna av pappa. Men sanningen svek hans misstro på mänskligheten. En räddning visade sig och hoppet om ett fortsatt liv återvände då ett ringande ljud hördes från dörrklockan.

Och lidandet fick leva vidare.